

Ardon*

[Ардон](#)

1

Feldúlt leveled, hát lóra, merész
Vágtára a hegy peremén!
Sziklán kaparásztak az udvarok, és
Lármázva futottak elém.

Korbáccsal ütöttem a szép paripát,
Nem lesz a szerelmed enyém,
Ugrott a lovam, száguldva alább,
Hol árad a víz feketén.

Halálra sebezte az árva folyót:
Ardont a köves folyamágy,
Gyűlölt meredélyre hiába futott,
Kútmélybe zuhant le a vágy.

S van mégis, amit sohasem feledett:
Ősz partjai szédületét,
Név nélküli síron az ősi követ,
S mit szkíta adott: a nevét.

2

Vijjogva, a szárnyaival kaszabolva
Úzött le a völgybe a büszke madár,
Eldőltem, a parti kövekre lerogyva.
- Te gyáva vadász! - kiabálta az ár.

Puskám felemelve tüzeltem a habra,
S felszökve magasra elém kicsapott,
És kődarabok csattantak a partra,
S bolydultak a mélyben a halcsapatok.

Dalolt s szeretett a világ, de aludtam.

S ha vitt is e tájra az éjben utad,
Pisztrángra talált tehelyetted az ujjam,
S fölöttem a víz jeges árja szaladt.

Hiábavaló – megüzented – a harcom
Érted! S ma az álom elémbé idéz:
Futok, szerelem-szaggatta az arcom,
S Ardon sebes árama újra igéz.

(*Ardon – Észak-kaukázusi folyó.)

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

← [Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) →